

Arrest

nr. 207 213 van 26 juli 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 MERKSEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juni 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van diezelfde gemachtigde houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 juli 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 23 januari 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 6 juni 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag

onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 22 juni 2017 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en luidt als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.01.2017 werd ingediend door :

*I(...), J(...)
nationaliteit: Nigeria
geboren te (...) op (...).1987
adres: (...)*

Bij DVZ eveneens gekend als O(...) T(...); geboren op (...).1983

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zij een relatie heeft met de heer W(...) R(...), daar haar partner niet voldoende en stabiele inkomsten beschikt zich niet kan beroepen op gezinshereniging. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit haar zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar haar aanvraag in te dienen. Een tijdelijke scheiding van partner verhindert betrokkene niet om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Van zodra immers betrokkene zich in haar land van herkomst of een land daartoe gemachtigd in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich opnieuw met haar partner te verenigen.

Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben en gedurende haar verblijf zeer goed geïntegreerd zou zijn , opleidingen heeft gevolgd en werkbereids is. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier meer dan 11 jaar te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd haar op 29.09.2009; 20.07.2010 en op 17.12.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene beweert dat het verbreken van haar banden met België een moeilijk te herstellen nadeel met zich mee zou brengen. Doch betrokkene laat na dit verder te specificeren. Het blijft een loutere bewering en dat kan niet volstaan om aanvaard te worden als een buitengewone omstandigheid .

Betrokkene verklaart dat zij geen enkele binding meer zou hebben met haar land van herkomst. Ze legt hier geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (verzoekster haar uiterste best heeft gedaan om de Nederlandse taal aan te leren, werkbereid zou zijn, een goed sociaal netwerk zou hebben opgebouwd) , verantwoord niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980. (...)"

1.3 Op 6 juni 2017 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 22 juni 2017 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en luidt als volgt:

*"(...) mevrouw,
Naam, voornaam: I(...), J(...)
geboortedatum: (...).1987
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Nigeria*

bij DVZ eveneens gekend als O(...) T(...); geboren op (...).1983

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"Wat de uitzonderlijke omstandigheden betreft die de aanvraag in België rechtvaardigen

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

de motivering moet afdoende, correct en niet tegenstrijdig zijn;

"de beslissing moet verbroken worden indien zij op een verkeerd motief berust" (R.v.St. 27/11/1981, nr. 21.606, Arr. R.v.St. 1981,1722).

Artikel 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980 stelt dat: (...)

Op 23/01/2017 heeft verzoekster een aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 ingediend.

Verzoekster haalde de volgende elementen aan om aanspraak te kunnen maken op een verblijfsmachtiging:

- het feit dat ze sedert meer dan 11 jaar ononderbroken in het Rijk woont;
- het feit dat ze bijzondere banden met België en met het Belgisch volk heeft;
- het feit dat ze gedurende haar verblijf in België zeer goed geïntegreerd is;
- het feit dat ze diverse opleidingen in België heeft gevolgd en dat ze werkbereid is;
- het feit dat haar banden met België zo hecht zijn dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich kan meebrengen;
- het feit dat het centrum van al haar belangen zich in België bevindt en dat ze geen banden meer heeft met haar land van herkomst.

In haar bestreden beslissing beweerde de verwerende partij ten onrechte, dat de verzoekster zich niet in buitengewone omstandigheden zou bevinden in de zin van 9bis van de wet van 15.12.1980.

De motivering van de verwerende partij hierbij is foutief. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, kan in casu beschouwd worden dat de verzoekster zich weldegelijk in buitengewone omstandigheden bevindt.

In het kader van de aanvraag van verblijfsmachtiging van de verzoekster heeft verzoekster aangetoond dat ze haar uiterste best deed om de Nederlandse taal te beheersen; naast de Nederlandse taal die zij thans heeft geleerd, spreekt verzoekster zeer goed Engels.

Sedert haar aankomst in België heeft verzoekster Nederlandse lessen gevolgd, hetgeen uit de neergelegde certificaten blijkt. Verzoekster heeft bovendien een inburgeringscursus met succes gevolgd. Zij legt hierbij een contract van inburgering neer.

Rekening houdend met het feit dat sedert de aankomst van verzoekster in België zij geen mogelijkheid onbenut liet om haar werkwillegheid aan te tonen door onder andere een vormingstraject voor allochtone vrijwilligers “babysitters Bouwen de Brug”, te volgen.

Rekening houdend met het feit dat verzoekster gedurende haar verblijf in België een goed sociaal netwerk heeft opgebouwd en dat haar banden met België zo hecht werden dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel met zich zou meebrengen.

Bijgevolg beweert de verwerende partij ten onrechte dat de verzoekster de voorwaarde van ontvankelijkheid niet heeft verenigd conform artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing de bepalingen betreffende de motiveringsplicht schendt.

De aanvraag diende dan ook ontvankelijk te worden verklaard daar de verzoekster in aanmerking kwam voor een aanvraag van verblijfsmachtiging op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

Wat de eerbiediging betreft van het privéleven en het familie en – gezinsleven van de verzoeker

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens luidt als volgt: (...)

Het recht op bescherming van het gezinsleven of familieleven mag ingeroepen worden door alle rechtssubjecten die de facto een gezin vormen.

Verzoekster vormt een gezin met haar partner, de heer W(...) R(...), die over een Belgische nationaliteit beschikt. Verzoekster bevindt zich in buitengewone omstandigheden.

Verzoekster roept hierbij dan ook het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens dat het familieleven of gezinsleven beschermt.

Aangezien het recht op de bescherming van het familieleven ingeroepen mag worden door alle rechtssubjecten die de facto een gezin vormen.

Dat de term “gezin” geenszins beperkt is tot het wettelijk gesloten huwelijk. Zo stelde het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, in de Chorfi-zaak, dat de relatie tussen ouders en minderjarige

kinderen steeds valt onder het begrip "gezinsleven", zelfs wanneer deze niet samenwonen. Ook ander de facto familiebanden kunnen dus onder het begrip "gezin" vallen: bijvoorbeeld grootouders en kleinkinderen, adoptant en adoptiekind, pleeggezin en ongehuwde samenwoners.

Verzoekster verwijst naar het arrest van de Raad van State dd. 25/ 09/1986, waarin het principe gesteld wordt dat op straffe van nietigheid vanwege schending van artikel 8 EVRM, dat het recht op gezinsleven beschermt, een afweging moet worden gemaakt of er een evenredigheid bestaat tussen enerzijds de motieven van de verwijderingmaatregelen en anderzijds de door de maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling (Nr. 26.933, R.W., 1986-87,2854 e.v; zie ook Raad van State, 13.02.1992).

In het arrest van 22/ 01/2004 besliste de Raad van State het volgende over artikel 8 EVRM:

"overwegende dat in de bestreden beslissing, in het licht van artikel 8 EVRM, niet wordt gemotiveerd dat de uitzetting te dezen voldeed aan een dwingende maatschappelijke behoefte; dat een loutere verwijzing naar het feit dat deze uitwijzing geschiedt om een strafbaar feit te voorkomen (illegaal verblijf) onvoldoende is, vermits niet wordt aangegeven dat de sanctionering van een illegaal verblijf, dat de verzoekende partij de uitwijzing met dergelijk zware gevolgen op het gezinsleven, rechtvaardigde; dat zoals de verzoekende partij uiteenzet "het belang van de Belgische Staat (..) bij een objectieve afweging niet in verhouding is tot het nadeel dat verzoekster ondervindt"; dat het middel ernstig is"

In het arrest van 1 april 1996 besliste de raad van State het volgende:

"Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in artikel 8.1. EVRM wordt bevestigd, kan door de State worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2 van hetzelfde Verdrag. De vreemdelingenwet past in het kader van dit lid. Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingmaatregelen, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met artikel blijken te zijn."

Uit het bovenstaande volgt dat de Dient Vreemdelingen Zaak artikel 8 EVRM schendt doordat hij beweert dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat de belangen van de verzoekster door de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst zouden worden geschaad.

In tegenstelling tot wat de Dient Vreemdelingen Zaak beweert, zou een terugkeer van betrokkenen naar Nigeria de belangen van de verzoekster schaden daar de verwijderingsmaatregelen die ten aan van haar zijn genomen haar zou verhinderen contact met haar partner.

Hoewel er geen onoverkomelijke hinderpalen bestaan die verhinderen dat het gezinsleven in Nigeria voortgezet wordt, zou een gedwongen terugkeer zeer zwaar vallen voor de vrouw en haar gezin.

Bovendien houdt het recht op eerbiediging van het privé en het gezinsleven in eerste instantie de negatieve verplichting in voor de staat om zich van inmengingen in het privé of het gezinsleven van individuen te onthouden, met uitzondering van deze die toegelaten zijn onder art. 8, § 2 EVRM.

Artikel 8, §2 EVRM stelt dat inmenging toegestaan is om de nationale veiligheid te garanderen, wanneer deze in een wet is vastgelegd en de inmenging proportioneel is met het nagestreefde doel.

Er zij op gewezen dat de uitzonderingen van artikel 8 EVRM in dit geval niet van toepassing zijn aangezien dat verzoekster nooit inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8.2 EVRM.

Bijgevolg kan de verwijderingsmaatregel die ten aanzien van de verzoekster is opgelegd beschouwd worden als een inmenging in het recht op eerbiediging van het gezinsleven van de verzoekster daar deze inmenging niet evenredig was met het doel om de openbare orde te beschermen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat de Dient Vreemdelingen Zaak geen correcte afweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8, § 2 EVRM.

Het is daarom noodzakelijk dat het onderzoek van het dossier van de verzoekster onderzocht wordt in het licht van artikel 8 EVRM.

Uit het voorgaande blijkt dat de schorsing en vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt.”

2.2 In een eerste onderdeel van het enig middel richt de verzoekende partij zich tegen de eerste bestreden beslissing.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, samen met artikel 2 van dezelfde wet, verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op ‘afdoende’ wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De verzoekende partij voert niet aan dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden opgenomen zijn, maar wel dat deze overwegingen niet afdoende zijn.

Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij de eerste bestreden beslissing ook inhoudelijk bekritiseert, zodat het enig middel tevens bekeken wordt vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht en van de vraag of sprake is van een afdoende motivering wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de eerste bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert en dat luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of haar aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de indiening van de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De gemachtigde beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland kon indienen, niet werden aanvaard of bewezen werden geacht.

De verzoekende partij somt in haar uiteenzetting de elementen op die zij aanhaalde in haar aanvraag om machtiging tot verblijf en geeft aan dat de gemachtigde ten onrechte beweerde dat zij zich niet in buitengewone omstandigheden in de zin van voormeld artikel 9bis zou bevinden. Zij stelt dat de motivering foutief is en dat de verzoekende partij zich, in tegenstelling tot hetgeen de gemachtigde beweert, wel degelijk in buitengewone omstandigheden bevindt. Vervolgens gaat de verzoekende partij dieper in op drie van de eerder aangehaalde elementen, met name haar talenkennis, haar werkwillegheid en het gedurende haar verblijf in België opgebouwde sociaal netwerk en de hechte banden met België. Zij stelt dat de gemachtigde bijgevolg ten onrechte beweert dat zij *“de voorwaarde van ontvankelijkheid niet heeft verenigd conform artikel 9bis van de wet van 15.12.1980”*, dat gelet op het voorgaande moet vastgesteld worden dat de eerste bestreden beslissing de bepalingen betreffende de motiveringsplicht schendt en dat de aanvraag dan ook ontvankelijk diende verklaard te worden. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich met dit betoog beperkt tot het herhalen van elementen uit de aanvraag, maar dat uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde op deze elementen heeft geantwoord. De verzoekende partij zet nergens uiteen waarom deze motivering foutief zou zijn en niet zou volstaan om te verantwoorden waarom de gemachtigde in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid van oordeel is dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond. Door louter aan te geven dat zij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde, geeft de verzoekende partij slechts te kennen dat zij een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak voorstaat dan de bevoegde overheid. Het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid als annulatierechter behoort. Met dit betoog kan de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk maken dat de motivering van de eerste bestreden beslissing niet afdoende, niet correct of tegenstrijdig zou zijn, en maakt zij aldus een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

In een tweede onderdeel van het enig middel richt de verzoekende partij zich zowel tegen de eerste als tegen de tweede bestreden beslissing en voert zij bijkomend een schending van artikel 8 van het EVRM aan.

Voormeld artikel 8 luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- en privéleven.

Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de

openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Anderzijds, hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 140).

Zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, zijn de toepasselijke beginselen dezelfde en dient dezelfde kernvraag te worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleids marge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, §§ 68-69).

De beleids marge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

De verzoekende partij heeft blijkens de eerste bestreden beslissing ingeroepen dat zij een relatie heeft met de heer W. R. In haar verzoekschrift stelt zij dat zij een gezin vormt met haar partner, de heer W. R., die over de Belgische nationaliteit beschikt. Naar een privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM verwijst zij slechts op theoretische wijze.

In de eerste plaats moet worden nagekeken of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150). De verzoekende partij voert een uitgebreid betoog, met verwijzing naar rechtspraak van het EHRM en van de Raad van State, om aan te tonen dat zij en haar partner een gezin vormen, ook al zijn zij niet gehuwd. De Raad wijst er echter op dat volgens vaste rechtspraak van het EHRM de gezinsband tussen partners wordt verondersteld. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt ook niet dat de gemachtigde zou betwisten dat de verzoekende partij een relatie heeft met de heer W. R.

De verzoekende partij stelt vervolgens dat de gemachtigde artikel 8 van het EVRM schendt doordat hij beweert dat zij niet aannemelijk maakt dat haar belangen door de verplichting terug te keren naar het land van herkomst zouden worden geschaad. Zij voert aan dat haar belangen bij een terugkeer wel zouden worden geschaad, daar de verwijderingsmaatregelen die ten aanzien van haar zijn genomen haar zouden verhinderen "contact met haar partner". Vervolgens geeft zij aan dat, hoewel er geen onoverkomelijke hinderpalen bestaan die verhinderen dat het gezinsleven in Nigeria voortgezet wordt, een gedwongen terugkeer voor haar en haar gezin zwaar zou vallen.

De Raad wijst erop dat in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd met betrekking tot de relatie met de heer W. R., waarbij de verzoekende partij aanvoerde dat *“haar partner niet voldoende en stabiele inkomsten beschikt zich niet kan beroepen op gezinshereniging”*. De gemachtigde geeft aan dat dit element niet kan worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid, aangezien de verzoekende partij niet aantoonbaar waarom dit haar zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar haar aanvraag in te dienen. Hij stelt dat een tijdelijke scheiding haar niet verhindert de aanvraag in het land van herkomst in te dienen, want dat het haar vrijstaat zich opnieuw met haar partner te verenigen, van zodra zij zich in haar land van herkomst (of een land daartoe gemachtigd) in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij nergens in haar betoog in het licht van artikel 8 van het EVRM concreet op deze motivering in gaat. Zij zet niet uiteen waarom de door de gemachtigde aangehaalde tijdelijke scheiding niet aanvaardbaar zou zijn, op welke manier haar belangen zouden worden geschaad, een terugkeer haar en haar gezin zwaar zou vallen en op grond waarvan zij aanneemt dat een verwijderingsmaatregel haar zou verhinderen contact te hebben met haar partner. Niet alleen stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich in haar betoog beperkt tot vage en niet onderbouwde beweringen, bovendien erkent de verzoekende partij uitdrukkelijk dat geen hinderpalen bestaan die verhinderen dat het gezinsleven in Nigeria wordt voortgezet. De verzoekende partij zet niet uiteen, en de Raad ziet niet in, op welke manier zij meent dat de eerste bestreden beslissing, die slechts een tijdelijke scheiding voorstaat, artikel 8 van het EVRM zou schenden, wanneer de verzoekende partij zelf aangeeft dat er geen hinderpalen bestaan om het gezinsleven zelfs zonder meer in het land van herkomst voor te zetten.

Verder meent de verzoekende partij dat de uitzonderingen van voormeld artikel 8 in dit geval niet van toepassing zijn, aangezien zij nooit inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM, en dat een verwijderingsmaatregel bijgevolg als een inmenging moet beschouwd worden, *“daar deze inmenging niet evenredig was met het doel om de openbare orde te beschermen”*. Nog daargelaten de vraag of de uitzonderingen van het tweede lid van voormeld artikel 8 thans aan de orde zijn, wijst de Raad erop dat uit de bewoordingen van de betrokken bepaling hoe dan ook niet blijkt dat een inmenging slechts toegelaten zou zijn wanneer sprake is van inbreuken die de openbare orde van het land schaden. Zoals hoger reeds aangegeven, moet een lidstaat steeds (zowel wanneer sprake is van een positieve als van een negatieve verplichting) een billijke afweging maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang. Uit de bewoordingen van artikel 8 van het EVRM noch uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat *“het algemeen belang”* zou beperkt zijn tot elementen die betrekking hebben met inbreuken die de openbare orde van het land schaden. Dit onderdeel van het betoog van de verzoekende partij mist juridische grondslag.

Ten slotte stelt de verzoekende partij dat gelet op het voorgaande moet vastgesteld worden dat de gemachtigde geen correcte afweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8, tweede lid van het EVRM en dat het daarom noodzakelijk is dat haar dossier wordt onderzocht in het licht van voormeld artikel 8. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten, laat staan aan te tonen, op grond waarvan zij meent dat het tweede lid van artikel 8 van het EVRM *in casu* van toepassing zou zijn. Bovendien heeft de Raad hoger reeds aangegeven dat blijkens de rechtspraak van het EHRM hoe dan ook dezelfde beginselen van toepassing zijn. Daarnaast herhaalt de Raad dat de verzoekende partij in het geheel niet is ingegaan op de concrete motivering van de gemachtigde, zodat zij ook niet duidelijk maakt waarom de in de eerste bestreden beslissing gemaakte overwegingen geen correcte afweging of onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM zouden uitmaken.

Met haar betoog kan de verzoekende partij niet aannemelijk maken dat de eerste bestreden beslissing (de motiveringsplicht in het licht van) artikel 8 van het EVRM zou schenden.

Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing stelt de Raad vast dat in deze beslissing inderdaad slechts verwezen wordt naar artikel 7 van de vreemdelingenwet en het feit dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum, en dat uit deze beslissing op zich dus niet blijkt dat de gemachtigde enige afweging in het licht van artikel 8 van het EVRM zou hebben doorgevoerd. De verzoekende partij verliest echter uit het oog dat op dezelfde dag een beslissing werd genomen over de aanvraag van 23 januari 2017 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en dat de gemachtigde zich daarin heeft uitgesproken over de door de verzoekende partij aangehaalde relatie met haar partner. Uit de vaststellingen van de Raad in dit verband blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk kon maken dat de door de gemachtigde met betrekking tot de partnerrelatie gemaakte

overwegingen voormeld artikel 8 zouden schenden. De verzoekende partij voert geenszins aan dat de door de gemachtigde in de onontvankelijkheidsbeslissing van 6 juni 2017 gemaakte overwegingen niet tevens relevant zouden zijn voor het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum. Zodoende voert de verzoekende partij ook geenszins aan dat deze overwegingen ook ten aanzien van de tweede bestreden beslissing niet zouden volstaan in het licht van artikel 8 van het EVRM, en kan zij een schending van voormeld artikel (al dan niet in combinatie met de motiveringsplicht) dan ook niet aannemelijk maken.

Uit het bovenstaande is gebleken dat een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

2.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend achttien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE